

Arrest

**nr. 141 157 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 oktober 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 oktober 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 26 oktober 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 02.10.2009 en de aanvulling d.d. 27.10.2009 ingediend door :

*[D. S.]
Nationaliteit: India
[...]*

Bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als:

*[D. S.], [...] met nationaliteit India
[S. S.], [...] met nationaliteit India
[S. S.], [...] met nationaliteit India*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt sedert 1993 in België te verblijven. Dat hij hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, ondermeer op 11.06.2004 en op 17.06.2009. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij steeds illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 1993 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd is, bereid is Nederlandse leren, zich steeds met eigen middelen heeft weten te handhaven, steeds correct is in de betaling van zijn verzekeringspremies, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet voldoende zijn om een grand te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Verder blijkt uit het dossier dat hij op 2001 te Nederland werd veroordeeld. Zijn advocaat stelt, in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de feiten zich voordeden in 1999. Aldus kan niet worden aangenomen dat betrokkene sedert 1993 ononderbroken in België verblijft.

Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt vormt evenmin een grond voor regularisatie daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkene stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op de persoonlijke levenssfeer doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Overigens

dient betrokkene niet per se naar zijn land van herkomst terug te keren. Het staat hem vrij te reizen naar een derde land waar hij kan verblijven.

Verder stelt betrokkene dat hij tot op heden nog nooit in aanraking is geweest met de politie of met het gerecht. Uit het administratieve dossier blijkt evenwel dat hij wel reeds in aanraking met de ordediensten. Betrokkene werd op 22.08.2001 door de arrondissementsrechtbank te Amsterdam, Nederland, veroordeeld wegens het behulpzaam zijn bij mensensmokkel tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van drie jaar en zes maanden.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

2. Over het voorwerp van huidig beroep en de ontvankelijkheid

Niettegenstaande zowel in de aanhef als in fine van het verzoekschrift verzoeker enkel aangeeft de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2013, dringt de vaststelling zich op dat verzoeker zich in zijn feiten en zijn enig middel uitdrukkelijk richt tegen de beslissing van dezelfde datum waarbij de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Beide beslissingen werden gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker erkent ter terechtzitting dat zijn verzoekschrift verwarrend is opgesteld. Hij stelt eerst dat hij “voornamelijk” de beslissing op grond van voornoemd artikel 9bis viseerde om vervolgens te stellen beide beslissingen aan te vechten, waarbij hij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten “het gevolg” is van de beslissing op grond van voornoemd artikel 9bis.

Zelfs aangenomen dat verzoeker in casu beide voormelde beslissingen heeft willen aanvechten, wijst de Raad er evenwel ambtshalve op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift de samenhang niet geduid tussen de door hem aangevochten beslissingen. Ter terechtzitting stelt verzoeker, hierop gewezen, enkel op algemene wijze dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg zou zijn van de beslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus toont hij evenwel nog geen voldoende samenhang aan. Het enkele gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op dezelfde dag dat deze een ongegrondheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nog niet tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de ongegrondheidsbeslissing en volstaat niet om vast te stellen dat dit bevel zou steunen op deze ongegrondheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. De beslissingen berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van

de ongegrondheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing leidt zo niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Een voldoende samenhang tussen de betreffende beslissingen wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt. In de thans voorliggende situatie waarin enkel een middel wordt ontwikkeld tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, die aldus duidelijk als belangrijkste beslissing wordt aangeduid, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het is ingesteld tegen deze beslissing. Deze beslissing wordt in het kader van huidig beroep aangeduid als de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting stelt hij als volgt:

“Terwijl de bestreden beslissing, foutief gemotiveerd werd doordat voorwaarden werden toegevoegd aan de vooropgestelde vereisten voor regularisatie op basis van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.”

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. Verzoekers middel wordt, nu hij aangeeft dat er sprake is van een ‘foutieve’ motivering, onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet .

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In de bestreden beslissing wordt, waar verzoeker zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde vernietigde regeringsinstructie, onder verwijzing naar de correcte rechtspraak dienaangaande, gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Deze motivering is correct. In zoverre verzoeker met het door hem gestelde dat *“voorwaarden werden toegevoegd aan de vooropgestelde vereisten voor regularisatie op basis van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”* aldus zou willen aangeven dat een strikte toepassing van de criteria van de vernietigde instructie alsnog had moeten worden doorgevoerd, kan dit niet worden aangenomen. De instructie is met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan.

In zoverre verzoeker van mening is dat verweerder in de bestreden beslissing voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet *“op basis van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”*, kan de Raad verder enkel vaststellen dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft geoordeeld dat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoeker in zijn aanvraag om toepassing te maken van de criteria van de vernietigde instructie. Er blijkt geenszins dat nog enige toepassing werd gemaakt van de betreffende instructie. Verweerder ging vervolgens in op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen die de grond van zijn aanvraag dienden te staven, en gaf op gemotiveerde wijze aan waarom deze niet worden weerhouden opdat de verblijfsmachtiging wordt toegestaan. Aldus blijkt geenszins dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing bijkomende voorwaarden zou hebben toegevoegd aan de wet. Enige verdere, concrete toelichting wordt in dit verband door verzoeker ook niet verstrekt. Verzoeker blijkt ook volledig in gebreke in te gaan op de concrete redengevingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen.

De toelichting bij het middel laat de Raad dan ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS